

cum hac inscriptione; *Hic jacet Rodericus ultimus Hispania Rex.* Consulatur Baron. anno 713. Mar. Sicul. sup. lib. 6. Luitprand. Chron. ann. 711. & alii omnes quos memotavimus n. 36.

- 42 Gothi Athaulpho Rege ceperunt Hispaniis dominari annos 415. sceptrumque retinuerunt tercentum annorum usque ad septingentesimum decimum quartum, de quo Sarraceni, illis superatis, Monarchiâ potiti sunt. Dominium Gothorum commune fuit Romanis, aliisque gentibus ad tempora usque Suintilæ, qui omnes prorsus exterminavit: ejus obitus contigit anno 626. Marian. lib. 5. cap. 1. & lib. 6. cap. 4.

Ibi: Præter Cantabros & Astures.

- 43 Inter cæteros ex infausta Christianorum strage Pelagius evasit Favilæ Ducis Cantabriæ filius, nepos ex filia Chiundavinti Regis, qui in Astures se contulit, quam regionem atque Cantabriam naturale locorum munimen à Sarracenorum jugo præservavit. Lapsus biennio, ad annos 716. Pelagius in valle Canicæ ab Asturibus Dux ac Rex Hispaniæ omnium suffragiis constituitur, qui miranda in hostes patravit facinora, Egionem, Austuricam, aliaque oppida liberati restituit. Ex uxore Gaudiosa suscepit Favilam successorem, & Ormisindam. Migravit ad Patriam anno 737. Principatus vigesimo primo. Marian. lib. 7. cap. 1. cum seqq. Roderic. Sanc. Hist. Hisp. part. 3. cap. 1. Roder. Toletan. de reb. Hisp. lib. 4. cap. 1. cum aliis. Joan. Vasæus Chron. Hisp. ann. 716. Alfonso à Carthag. in anacephal. Reg. Hisp. cap. 5. Franc. Taraph. de reg. Hisp. ann. 717. Luc. Marian. de reb. Hisp. lib. 7. Garibay comp. Hisp. lib. 8. cap. ult. & lib. 9. cap. 2. & 3. Castill. de reg. Gothor. lib. 3. disc. 1. & 2. Cevall. de cognit. per viam viol. gloss. 18. num. 14. anno 717. Guttier. practis. lib. 3. q. 13. à n. 20. qui alios refert.

- 44 D. Favila jure successione ac sanguinis parenti substituitur: Flolevam duxit conjugem, ex qua prolem nullam suscepit. Venatoriæ voluptati nimium vacabat, & hoc in causa fuit, ut dum ursum acriter insectaretur, ab eodem laceratus interiret ad annos 739. biennium diademate potitus, de quo nuper recens Historici.

- 45 Don Alfonso, Catholicus cognominatus, filius D. Petri Ducis Cantabriæ, cui D. Pelagius filiam Ormisindam nuptui concesserat; quapropter ille ultimo elogio cavet, ut deficiente D. Favila absque liberis, aliis Ursendæ Ramirum suscepit, ac Garfiam, quibus ejectum D. Alfonso præponens, ad regni successionem, inita societate, destinavit anno 791. sequenti vitam cum morte commutavit. Clavum tenuit regiminis triennio cum semestri, de quo adducti num. 43.

- 46 D. Froyla ut primogenitus parentis thronum ascendit. Urbem Brigetium, vulgò *oviedo*, condidit, quam Sede Episcopali de-

coravit. Sacerdotum tolerata connubia separari decrevit. Bimaranum fratrem ob conspirationis indicia peremit, cujus filium Veremundum adoptionis jure devinxit, ac Principatus successorem, propria sobole posthabita, designavit. Veruntamen Aurelius, illo interfecto, fratrem sanguinem vindicavit ad annos 768. Sedit Froyla annis undecim supra trimestre. Habuit in consortem Meninam, aliàs Momeranam, Eudonis Aquitaniæ Ducis filiam, quæ enixa est Alfonso ac Semenam, ut videre licet apud laudatos num. 43.

Ad apicem Principatus proximè D. Aurelius pervenit, prætermisso Alfonso Froylæ nato teneræ ætatis prætextu. Hic Rex turpissimum cum Mauris pactum iniit, ut centum puellarum ex nobilibus annuatim penderet in tributum. Cum liberis careret, Usendam, sive Adofindam sororem matrimonio collocavit Siloni generis nitore, opibus & auctoritate pollenti. Hunc sibi substitutum in tempus mortis constituit. Naturæ solvit debitum ad annos 774. regia potius dignitate annis decem, totidemque mensibus. Ita narrant Historici, de quibus num. 43.

Juxta Aurelii Regis placitum Silo ad monarchicam sedem excipitur, qui sui regiminis primordiis sibi socium delegit præfatum Alfonsom Froylæ filium, cujus humeris totum imperii pondus imposuit, ut vacaret otio: & ex tunc regni administrationem Alfonso sustinuisse vetera monumenta testantur. Occubuit Silo ad annos 783. dominatus annis novem supra mensem, ac diem. Consulatur congesti sup. n. 43.

Cum autem Silonis obitu regale extingueretur consortium, D. Alfonso suprema regni jurisdictione cessit consolidata: at Mauregatus ejus patruus, etsi vulgò quæstus, ægrè ferebat se nepoti ex fratre postpositum, adversus quem Hispanorum animos concire tentavit, sed frustra: quapropter ad Arabes transfugiens suppetias impetravit eo detestabili pacto, ut reportato victoria effectu, in singulos annos quinquaginta generosas virgines, ac totidem ex plebe persolveret. Sic hostiles acies in tyrannidis fomentum eduxit. Rex se viribus impari ratus, in Cantabriam se recipit, unde Mauregatus desertum solum incruenter usurpavit, quod quinquennio supra semestrem tenuit, etenim decessit anno 788. Marian. lib. 7. cap. 7. & cæteri relati. num. 43.

Proximum hac in serie Mauregato recensetur D. Veremundus, Diaconus idè dictus, quia juvenis illo sacro Ordine fuerat initiatus, de cujus genitore non liquet apud Historiographos. Quidam tradunt, à Bimariano Alfonso Catholici filio procreatum: alii à Fruela ejusdem Regis germano. Ex Nunilonis conjugio, aliàs Ursendæ Ramirum suscepit, ac Garfiam, quibus ejectum D. Alfonso præponens, ad regni successionem, inita societate, destinavit anno 791. sequenti vitam cum morte commutavit. Clavum tenuit regiminis triennio cum semestri, de quo adducti num. 43.

D. Alfonso secundus cognomine Castus, quòd ita puritati deservit, ut nec Bertæ conjugis iusto complexui succubuerit, egregium quidem nullique secundum Principem egit. Infandum illum puellarum censum, devictis hostibus, præclare redemit. Fertur idem Ulyssiponem expugnasse. Sub illius tempora corporis B. Jacobi Hispanias inventione fausta diravit. Ramirum antecessoris primogenitum sibi subrogavit.

Fato

Fato cessit ad annos 843. Imperio præfuit Hispano annis 52. mensibus quinque, diebus terdecim. Latè Marian. lib. 7. cap. 6. cum seqq. & alii allegati num. 43.

- 52 D. Ramirus in universum jus ditionis successit, à quo Sarracenorum Princeps turpe puellarum pensum per Legatos exigere intendit, quos ille magnanimus acriter repulit, unde formidabile bellum exarsit, tandemque omni ævo memorandum prælium confertum, vulgò *de Clavixo* nuncupatum, in quo B. Jacobus Ducent agens in hostes visibiliter dimicavit, paraque victoriâ ex tunc, anno scilicet 844. Hispani sub ejus patrocinio se constituere, ejusdemque nomen invocant pugnaturo, ac Ordinem Militarem simul institutum sub tutela ipsius Apostoli à Ramiro nonnulli tradunt, cui consors Paterna, aliàs Urraca, edidit Ordonium, & Garfiam. Obiit Rex ad annos 850. Septennium eximie suo muneri incubuit. Marian. lib. 7. cap. 13. & reliqui sup. cum uli num. 43.

- 53 D. Ordonius, ut primogenitus ultimi Regis, monarchiam adipiscitur, Princeps equidem cum primis egregius, quem regalibus decoramentis natura insignivit, quem mox um benigna suavitatis suis acceptissimum reddidit, quem uxoris Munia fecunditas felicem effecit; ex ea enim genuit Alfonsom, Veremundum, Nunnium, Odoarium, atque Froylam. Animam egit ad annos 862. Sedit undecim, vel ut putant aliqui, septemdecim. Marian. & alii supra num. 43.

- 54 D. Alfonso Tertius, Magnus non immeritò dictus, patri successit Compostellanam Basilicam sumptibus magnificis reformavit. Germanos rebelles luminum jacturâ damnavit. Ex Semenâ conjugè Garfiam & Ordonium procreaverat: illa in animum primogeniti induxit, ut adversus parentem rebellionem moliretur, quod opere compleri facile potuit, quia Rex populo offensus: qui licet tumultuantes compescere conatus, tandem fortunæ cessit, ac filio solum intemptivè reliquit anno 910. sequentique decessit, scepro potitus 48. Marian. lib. 7. cap. 17. 19. præter laudatos omnes num. 43.

- 55 D. Garfias, usurpata dignitate triennium supra mensem fruius, absque liberis universæ carnis viam introivit ad annos 913. Marian. cap. 20. & alii num. 43. laudati.

- 56 Don Ordonius Secundus germano subrogatus sedem regiam ex Brigerio in Legionem transtulit, quam publicis operibus munificè exornavit, ex quo Reges, qui antea Ovetenses vocabantur, Legionis dici ceperunt. In ejusdem novæ Curia Cathedrali per Antistitem solemniter fuit Rex diademate redimitus, quod illuc usque in usu non habebatur. Muniam Elviram sibi nuptiis conjunxit, ex qua in lucem prodierunt Sancius, Alfonso, Ramirus, Garfias, & Semenâ. Secundò duxit Argentam, quam repudio rejecit, cujus loco suscepit Sanciam, sive Santivam. Humanis est rebus sublatu ad annos 923. cum egregiè regno præfuisset novem supra dimidium. Marian. lib. 7. cap. ult. & lib. 8. cap. 2. Roderic. Tolet. lib. 4. cap. 21. Roder. Sanc. part. 3. cap. 14. Joan. Vasæus in Chron. anno 890. Alfonso à Carthag. in anacephalosi, cap. 58. Franc. Taraph. de Reg. Hispan. ann. 889. Luc. Marin. de reb. Hisp. lib. 7. Garibay lib. 9. cap. 25. Castill. de Reg. Goth. lib. 3. disc. 6. Cevall. de cognit. per viam viol. gloss. 18. num. 15. & à num. 887.

D. de Faria Covar. Eucle,

D. Froyla, sive Fruela Secundus, Crudelis dictus, filius Alfonso Magni, exclusis germani liberis, vi potius quam jure sceptrum arripuit. Sub hoc tempus Barduli, sive Castellani ob necem suorum Comitum ab Ordonio proximè patratam, & alia quæ iniquè patiebantur, se Legionensium Regum potestati omninò subtraxerunt, duobus præstantissimis viris, quos Judices appellarunt, gubernii supremi administrationem committentes. Rex ex Munia legitime procreavit Alfonso, Ordonium, atque Ramirum: extra matrimonium Fruelam. Obiit ad annos 924. cum quatuordecim mensibus fuisset moderatus. Marian. lib. 8. cap. 3. & cæteri nuper laudati.

D. Alfonso Quartus, Ordonii Regis primogenitus, usurpatam sedem assequutus, magis antecessori, quam parenti similis, tanto pondere, cui se agnovit ineptum, superatus, illud regni abdicatione in fratrem Ramirum post sexennium ac semestrem transtulit ad annos 931. seque monachali disciplina sub instituto B. Benedicti dicavit. Verum inconstanti animo, cum ad contemptum solum regredi moliretur, à Rege captus, luminum jacturam sustinuit, ac cœnobio reclusus ultimam clausit diem, relicto Ordonio filio ex Urraca nata D. Sancii Vasconia Regis. Marian. sup. cap. 5. præter alios memoratos jam num. 56.

D. Ramirus Secundus cessione fratris Rex institutus eximios prædeceffores referebat. Ex Theresia præfati Regis Sancii filia suscepit Veremundum. Ordonium, Ramirum & Elviram. Post traditum nato Ordonio sceptrum è vivis migravit anno 950. cum sedisset unum de viginti supra bimestre, diesque viginti quinque. Marian. cap. 5. Carrill. disc. 7. 8. cum aliis, de quibus sup. num. 56.

D. Ordonius Tertius superflite, nec invito parente regimini cœpit incumbere, optimi Principis specimen exhibere. Duxit in conjugem Urracam filiam Comitum Castellæ Ferdinandi Gonsalvi, quam in patris odium, eo quòd aliis fœderatus bellum Legionensibus indixit, à se Rex separavit, alteramque nomine Elviram substituit, quæ ei Veremundum edidit. Fato cessit D. Ordonius ad annos 955. quinquennium regno potitus ultra menses septem. Marian. cap. 6. & reliqui.

D. Sancius, Crassus idè dictus, quia corporis mole ita gravabatur, ut cuique corporali exercitationi ineptus foret, primordiis sui principatus subditorum voluntates à se alienatas agnovit, haud paucis foventibus jus Ordonii filii D. Alfonso Monachi: quare ad annos 956. regni secundo, ad avunculum Regem Vasconia se recepit, ex quo adversarius totius ditionis, reluctantè nemine, cœpit dominari, & cum Urraca per D. Ordonium Tertium rejecta nuptias inivit. D. Sancius verò Cordubam profectus, ut per Mauros medicos à nimia exoneraretur pinguedine, inde nedum corporis levamen, sed etiam suppetias adversus tyrannidem reportavit, cujus adventus præcius D. Ordonius, propugnacionis studio prætermisso, fuga sibi consulit pergens ad focerum Castellæ Comitem, à quo contemptus, conjugue orbatu, ad Mauros transfugit, apud quos adjectam duxit vitam, & obiit. Planè D. Sancius statim ac adversarius recessit, libenter exceptus ad solum rediit. Sub hujus principatu, ad annos scilicet 965. Castella à Legionis Regibus,

B

qui-

quibus jure feudi suberat, immunitatem omnimodam comparavit ex cessione D. Sancii pro immensa pecuniæ summa, quam Comiti Ferdinando Gonsalvo exsolvere tenebatur. Rex ex consorte Theresia Ramirum habuit. Comes quidam Gonsalvus nomine, ex Palatinis, pommum lethiferè confectum Regi ministravit, quo sumpto mors ejus est triduo lapsò subsequuta anno 967. Sedit duodecim. Marian. lib. 8. cap. 7. Garibay lib. 9. cap. 33. & reliqui, de quibus sup. num. 56.

62 D. Ramirus Tertius patri quinquennis successit. Gallici ab illo defecere, Duce D. Veremundo filio D. Ordonii Tertii, ac Regis fratre parvule, quem sibi Principem constituerunt, Sedemque Regalem Compstellæ pararunt, nec eos unquam Rex subigere valuit. Hic Urracam duxit, prolem reliquit nullam, decessit ad annos 982. regni decimo quinto. Marian. lib. 8. cap. 8. Castil. de Reg. Gorb. lib. 3. disc. 10. & alii sup. num. 56.

63 D. Veremundus Secundus, Podager cognominatus, de quo nuperrimè, ad totius regni possessionem jure pervenit, qui Sarracenorum ab incurfu Legionem propugnare diffusus, urbem Duci credidit, ac præmissis Reliquiis Sacrosanctis, Regumque cadaveribus ibi depositis, se Brigetium, sive Ovetum contulit. Illa expugnata barbaris cessit hostibus. Idem Rex leges Gothicas denuò roborari, ac in publicum edi præcepit, necnon sacros Canones pariter in foro sæculari vigere. Binas nuptias contraxit, primò cum Velasquita, quæ Christinam est enixa: secundò cum Elvira, ex qua Alfonso, Theresiamque genuit, nec illegitima sobole abstinuit. Podagra, quæ jam diu laborabat, confectus occubuit ad annos 999. principatus decimo septimo. Marian. lib. 8. cap. 9. Roder. Tolet. de reb. Hisp. lib. 5. cap. 13. præter citatos num. 56.

64 D. Alfonso Quintus infans sub tutela, ac educatione Comitis Galleciæ Melendi Gonsalvi, & ejus conjugis Majoris nomine, ex ultimo parentis elogio constitutus est, qui ætate jam provectus tutoris filiam Elviram conjugali vinculo sibi coæquavit. Brigetii generalia regni Comititæ congregari statuit, ubi Gothicæ leges immutatae. Legionem urbem à Mauris funditus dirutam Rex ad solitum decorem restituit. Edidit præfata Regina Veremundum, ac Sanciam. Dum Rex Visuntium obsidione premeret, sagittâ percussus periit ad annos 1028. regni vigesimo nono. Marian. lib. 8. cap. 10. Roder. Sanc. Histor. Hisp. part. 3. cap. 23. & alii supra congesti num. 56.

65 D. Veremundus Tertius ut clavum regiminis apprehendit, se nuptiis tradidit Theresiæ filia Sancii Castellæ Comititæ, ex qua ortus Alfonso, qui in pueritia vitæ cursum peregit. Rex justitiæ studiosus admodum leges condidit æquas. D. Sancius Major, Vasconia Rex, qui etiam jure successionis Castellæ dominabatur, Legionensem ditionem acriter impetivit, quam ex parte subegit; unde vi tanta compulsus Rex pacem exorbitanti pretio comparavit. Convenit igitur, ut Sancia illius soror nuberet Ferdinando D. Sancii secundo genito, & quicquid bello proximo Legioni demptum fuerat, in dotem cederet conjugatæ. Idem Rex præfato filio Castellam regni cum dignitate contulit. D. Veremundus in animum revocans quæ in dedecus majestatis simulatæ, Ferdinando bel-

lum indixit, qui à fratre Garfia jam Vasconia Rege auxiliares copias impetravit, quas cum suis educens, manus cum hoste affini conferere non formidavit. Inter præliandum D. Veremundus se in medias cohortes adversari intrepidus conjecit, ut illum incurreret: at hasta transpunctus inopinatò, cecidit exanimis ad annos 1038. folio functus decennium. Marian. lib. 8. cap. 12. cum seqq. & lib. 9. cap. 1. Joan. Vafæus Chronici Hisp. anno 1020. & alii supra, num. 56.

D. Ferdinandus in Castellanis Regibus primus, in Legionensibus per conjugem Sanciam vigesimus quartus, & nulli secundus, verè immortalis gloriæ creditor fuit. Hic spretâ antiquitatis prærogativâ, Castellam Legioni in diplomatis Regiis præponi statuit: tum quia illud prius regnum, quàm hoc fuerat adeptus: tum quòd Castellæ proprietarius. Hic Magnus, Hispaniaque Imperator dici jure meruit. Sub hoc Hispania ab Imperio Romano prorsus fuit exempta per sententiam legitime Toleti prolata. Hic tot, tantique virtutibus splenduit, ut in Legionensi Ecclesia certo die publicus illi cultus tribuatur. Ex præclara consorte procreavit Urracam, Sancium, Elviram, Alfonso, & Garfiam. A B. Isidoro præmonitus, terrenum solium pro immortalis deferuit anno 1066. Principatus Legionis vigesimo septimo, Castellæ trigesimo primo, à morte scilicet parentis Sancii Regis, quæ evenit anno 1035. Marian. lib. 8. cap. ult. & lib. 9. ex cap. 1. Alfonso à Carthag. in anacephalæosi Reg. Hisp. cap. 73. & reliqui sup. num. 56.

D. Sancius Ferdinandi primogenitus, cui pater decedens Castellam assignarat, agrè ferens quod fratribus ac fororibus distribuere dicitur quam ad se indivisam jure spectare arbitrabatur, Alfonso Legionem, & Garfiam Galleciâ armis spoliavit, ac expulit: at non satius, à germana Urraca Zamoram extorquere conabatur, quam cum cives tradere detrectaret, milite cinxit, at proditoris operâ ibi percussus, è vita migravit anno 1073. regno potitus sexennium supra menses octo, ac viginti quinque dies. Marian. lib. 9. cap. 7. cum seqq. & cæteri prælaudati sup. num. 56.

D. Alfonso Sextus fratris nece quicquid ille 68 obtinuerat comparavit, ac hæreditariam monarchiam Toletò, ac aliis oppidis ex confinibus, quæ ab Arabum eripuit potestate, felici ampliavit eventu. Hinc Imperator appellari consuevit, tam propter ditionis amplitudinem, quàm ob feuda, quæ illi Rex Iberiæ & alii ex Sarracenis non pauci eidem pendere tenebantur. Toletanam Basilicam juxta animi munificentiam mirabilem villarum, ac vicorum largitione ditavit, ac regia virtute sic excelluit, ut Manus foraminata (quicquid vulgus hallucinetur) dicatur. Sæpe nuptiarum solemnia repetiit, nempe cum Agnete, Constantia ex Gallia, quæ edidit Urracam; cum Maria, aliâ Elisabeth dicta, & ante Baptisma Zaida Benabet, Regis Hispalis filia, cujus natus Sancius, superstiti patre bello periit: deinde cum Berta ex Tuscia, cum altera Elisabeth ex Gallia, cujus liberi Sancius & Elvira: tandem cum Beatrice. Præterea ex Semena concubitu duas genuit filias. Rex longæva senectâ, ac ægritudinis prolixitate absumptus fato cessit ad an. 1109. cum sceptrum gestasset quadraginta tribus. Marian. lib. 9. à cap. 6. Castil. de Reg. Gorb. lib. 4. disc. 2. cum seqq. & alii sup. num. 56.

D. Ur-

69 D. Urraca parenti successit, quæ nupserat Raymundo, fratri Comitis Burgundia, ex quo conjugio ortus D. Alfonso: deinde Alfonso Aragonia Regi, quo constante matrimonio, regni successio delata est: sed cum inter conjuges interna orirentur dissidia, consanguinitatis opposito impedimento, Rex à se Regiam sejunxit; regni tamen regimine abstinere renitebatur. Interim D. Alfonso Urracæ filius à vassallis in solium exaltatus, à genitrice juris regalis cessionem obtinuit, quæ deinde obiit ad annos 1126. decimo sexto Principatus, sicut plerisque videtur. Marian. lib. 10. cap. 1. 8. 14. Roder. Tolet. de reb. Hisp. lib. 6. cap. 34. & lib. 7. à princ. Roder. Sanc. Hist. Hisp. part. 3. cap. 30. Franc. Taraph. de Regib. Hisp. anno 1106. Alfonso Carthag. in anacephalæosi Reg. Hisp. cap. 76. Garibay Hist. Hispan. lib. 11. cap. 26. cum seqq. Castil. de Regib. Gorb. lib. 4. disc. 5. Lucius Marin. de reb. Hisp. lib. 7.

70 D. Alfonso Urracæ Regina vir, inter cæteros ejus nominis Reges in hoc catalogo septimam sedem tenet juxta plures Historicis; verum omittitur ab aliis, ea forsitan ratione (ut Mariana d. cap. 8. existimat,) quod illorum matrimonium nullitatis vitio laboravit. Imperatoris titulo semetipsum condecoravit: Regem egit in dotali ditione partim vi, partim jure terdecim annos, ab exitu scilicet fœderi usque ad renunciationem uxoris, qua privignus in regnum successit, sicut ex computo temporis colligitur. In bello occubuit ad annos 1134. Marian. lib. 10. cap. 15. & alibi locis præcitat, de quo & cæteri nuperrimè memorati.

71 D. Alfonso Septimus Hispaniarum Imperator, adhuc genitrice Urraca superstiti Compstellæ, illâ invitâ, etsi nondum annos pubertatis attigisset, Rex renunciatur solemniter, quod Regina cessione roboravit. In generalibus Comitibus Legionem habitis anno 1132. convenientibus Garfia Vasconia Rege, Berenguela uxore, ac Sancia sorore D. Alfonso, præter regni Proceres, stabilitum est, ut ipse nomine ac insignibus Imperatoris uteretur: quod decretum alio Pontificis Innocentii II. dicitur confirmatum. Primam coronam accepit Legionem, secundam Toleti, à quo civitas hæc Imperialis nuncupatur. Rex Sancio primogenito Castellam, Ferdinando Legionensem ditionem distribuit in tempus successionis. Duxit primùm Beatricem, quæ absque prole decessit: secundò Berenguelam natam Comitis Barcinonensis, à qua Sancius, Ferdinandus, Elizabeth, & Sancia procreati: ultimò Ricam ex Germania sibi toro junxit, quæ edidit Ferdinandum alterum, Alfonso, ac Sanciam. Humanis tandem sublaris anno 1157. cum prope triginta quinque præclarum egisset Principem. Marian. lib. 10. cap. 8. 12. 14. 16. & lib. 11. cap. 4. & alii supra laudati num. 69.

72 D. Sancius II. Castellæ Rex, æqua parentis voluntate contentus, se gratissimum Principem exhibuit, suorumque potius dilectione, quàm majestate dominabatur; idèò cum decessit, sui desiderium reliquit, unde Desideratus nuncupatur. Ex Blanca filia Garfiæ Regis Vasconia Alfonso genuit, qui quadrimus utroque parente orbarus superstiti. Sub tempus illius exordium sumpsit Ordo Militaris Calatravæ. Rex obiit anno 1158. unicum supra undecim dies folio sedit. Marian. lib. 10. cap. 18. & lib. 11. à cap. 5. Roderic. Tolet. sup. lib. 7. à cap. 12. D. de Faria Covar. Enucleat.

Garibay lib. 12. cap. 10. 11. Roder. Sanc. part. 3. cap. 32. & alii cumalati sup. num. 69.

D. Ferdinandus II. Legionis Rex, qui D. Alfonso 73 fonsum nepotem ex fratre sub tutela ex paterno elogio servare debebat, intuitus quod Magnates Castellæ in perniciem publici status dissidebant, regnum cum exercitu ingressus maxima ex parte subegit, imò Regem infantem in suam redigere potestatem intendit. Bellum militari gloria gessit, Pacem Augustam expugnavit, condidit Mirobricam, locerum Alfonso I. Lusitanæ Regem inter præliandum comprehendit. Sub illius Principatu institutus est Legionis Divi Jacobi Militaris Ordo. Toro junxit sibi Urracam præfati Regis filiam, quam procreato Alfonso, repudio rejecit, cui substituit Theresiam natam Comitis Nunnii de Lara, eaque extincta, duxit Urracam filiam Lupii de Haro, quæ enixa Sancium & Garfiam, Rex è vivis migravit ad annos 1188. regni trigesimo primo. Marian. lib. 11 à cap. 5. Castil. lib. 4. disc. 5. Mich. Rit. de Reg. Hisp. lib. 3. Alfonso Carthag. sup. cap. 79. & alii ubi sup. n. 79.

D. Alfonso VIII. Castellæ Rex, parenti 74 D. Sancio successit infans, ac civium Abulensium fide integerima servatus. Expleto decimo quinto ætatis anno, gubernii pondus experiri cepit. Hic memorandam ex Sarracensis victoriam reportavit, quæ vulgò, de las Navas, appellatur. Placentiam urbem construxit, Archiepiscopum Toletanum majorem Castellæ Cancellarium in perpetuum creavit. Nuptiis sibi copulavit Eleonoram Henrici II. Britannia Regis filiam, ex qua orti Berengaria, Blanca, Sancius, Urraca, Ferdinandus, Malfada, Constantia, Eleonora, Henricus, aliæque duæ genitæ, quarum nomina latent. Decessit Rex ad annos 1214. Principatus quinquagesimo tertio. Marian. lib. 11 à cap. 7. & lib. 12. cap. 3. Roder. Toletan. lib. 7. cap. 15. Garibay lib. 12. ex cap. 12. Roder. Sanc. part. 3. cap. 34. Rit. ubi proximè, & alii citati sup. n. 69.

D. Alfonso IX. Legionis Rex Ferdinando 75 genitori subrogatus, inter cætera quæ egregiè patravit, Norbam Cæsaream, Hispaniæ Alcantara, ab Arabum eripuit potestate, quam Equitibus Calatravæ contulit, unde Ordo Militaris de Alcantara nomen, & primordia ducit. Rex Academiam, quæ hodie Salmantica fulget per D. Ferdinandum Sanctum translata, Palentia instituit. Primò sibi in conjugem junxit Theresiam Sancii I. Lusitanæ Regis filiam, à qua recessit invitus, procreatis jam Sancia, & Ferdinando, qui juvenis decessit: deinde secundas nuptias cum Berengaria filia Regis Castellæ Alfonso contraxit, quæ edidit Ferdinandum, Alfonso, Constantiam, ac Berengariam. Habuit etiam ex vetito complexu Rodericum. Cessit mortalitati ad annos 1231. sedit circiter quadraginta tres. Marian. lib. 11. cap. 17. & lib. 12. cap. 3. 7. & 13. Roderic. Tolet. lib. 7. cap. 24. Roderic. Sanc. part. 3. cap. 37. Garibay lib. 12. cap. 37. Alfonso Carthag. ubi proximè, cap. 81. Cevall. d. glos. 18. num. 15. anno 1190.

D. Henricus I. Castellæ Rex, cui undeci- 76 mum agentii annum regni successio delata est, à parente D. Alfonso VIII. commissus est tutelæ ac educationi germanæ Berengariæ, quæ licet egregiè supremam regiminis administrationem gereret, tamen tam gravi pondere se exoneravit, illud credens proceri D. Alvaro à Lara, apud quem summa residebat autoritas, quam